

Ur *Offensiv* nr 952 (3/6 2011)

Per-Åke Westerlund

10 år sedan Göteborg 2001

Antikapitalism mot Bush & EU

Demonstrationerna vid EU-toppmötet i Göteborg 2001 innebar att den då nya globala antikapitalistiska rörelsen kom till Sverige. Upp till 25 000 demonstranter kom för att protestera mot nyliberalism, rasism och mot USA:s president George Bush.

Polis och stat satsade, tvärtemot löften om dialog, på konfrontation. Polisens kulor träffade tre personer och över tusen greps. Provokationerna besvarades av en minoritet demonstranter med kastade gatstenar och vandalisering.

Fortfarande tio år senare pågår en kamp om historien – vad hände egentligen? Från politiker, polis och i media spreds bilden av ”Göteborgskravallerna” – ett begrepp som också är uppslagsord på t ex Wikipedia. *Offensiv* svarade direkt efter toppmötet med ett 20-sidigt nummer, ”Sanningen om Göteborg”, (se länk på www.socialisterna.org).

Den antikapitalistiska rörelsen fick fart efter att världshandelsorganisationen WTO:s toppmöte i Seattle under en dag blockerats av demonstranter den 30 november 1999. De multinationella storföretagens makt utmanades på hemmaplan i USA av gräsrotsaktivister och fackligt aktiva.

År 2001 skulle Göran Perssons socialdemokratiska regering stå som ordförande för EU. En rad EU-möten genomfördes runt om i landet, inte sällan bemötta av demonstrationer. En demonstration i Malmö attackerades hårt av polisen. Till Göteborg hade 2 500 poliser från hela landet beordrats.

Nya organisationer uppstod som del av den antikapitalistiska rörelsen. Attac, som startats i Frankrike, höll relativt stora möten och fick stort utrymme i media. En annan mindre grupp var Globalisering Underifrån, medan ”de vita overallerna” i Ya Basta tränade för att försöka ta sig in på EU-toppmötet i Göteborg. Anarkisterna i Afa var också betydligt mer kända och aktiva än de är idag.

Inför Göteborg bildades nätverket Göteborgsaktionen, GBG2001, som samlade 80 organisationer varav 20 aktiva. De mest drivande var Miljöförbundet Jordens Vänner och syndikalisterna (SAC). Rättvisepartiet Socialisterna deltog från början i nätverket, med Elin Gauffin som representant i dess samordningsgrupp. RS aktiviteter inför toppmötet inriktade sig på förorterna och arbetsplatserna, med flygblad och torgmöten mot rasism och nedskärningspolitiken och för en socialistisk politik.

En stor brist jämfört med andra länder var fackföreningarnas frånvaro. LO-toppen gillade både regeringen och EU och såg ingen anledning att demonstrera. Den fackliga vänstern hade till stora delar kollapsat efter 1990-talets ekonomiska kris och massiva nedskärningar. Det hindrade att mångfald fler mobiliserades till Göteborg, vilket skulle ha ökat tyngden i demonstrationerna. Det skulle ha hållit tillbaka både polisen och anarkisterna.

Göteborgsaktionen hade tre huvudparoller: ”Nej till den nyliberala politiken i EMU”, ”Gör inte offentlig sektor och miljö till handelsvaror” och ”Nej till rasism och fästning Europa”. Nätverket planerade en lång rad seminarier och aktiviteter, med kulmen i en stor demonstration lördagen den 15 juni.

Andra mobiliseringar planerades samtidigt. På fredag kväll skulle Nej till EU, under starkt inflytande från KPMLr, demonstrera för ”Sverige ut ur EU”. De var emot tydliga

antikapitalistiska paroller och ville fokusera på ”svenskt motstånd” mot EU. Men när det gällde visiten från USA:s president George Bush, gick det att sy ihop Göteborgsaktionens organisationer med r:arna bakom banderollen ”Bush Not Welcome” till torsdag kväll.

Stämningen dagarna innan var på topp bland demonstranter från hela Sverige, men också en del utifrån, främst från Norge och Danmark. Tusentals hade anlänt och de såg fram mot mäktiga manifestationer. Politikerna och polisen sa att de ville ha dialog med demonstranterna, så sent som på ett stort möte på onsdagskvällen.

Men dagen efter, på torsdag förmiddag, slog polisen till. Hvitfeldtska gymnasiet, som var Göteborgsaktionens högkvarter och boplatz för över 500 demonstranter, stormades och omringades med containrar. Belägringen satte tonen för de kommande dagarna.

Demonstranter skrämdes och provocerades; polis och media diskuterade fantasifulla ”hotbilder”; stora delar av vänstern blundade för vad som hänt. På demonstrationen Bush Not Welcome på torsdag kväll vägrade andra arrangörsorganisationer att kritisera polisens agerande. Vi RS:are uppmanade då demonstranter att efteråt gå med oss till Hvitfeldtska, som fortfarande var omringat, och 2 000 demonstranter slöt upp.

RS hade argumenterat för att Göteborgsaktionen skulle arrangera en demonstration på fredag morgon, när EU-toppmötet startade. Men GBG2001 ville bara ha en begränsad stående manifestation. RS tog då initiativ till Antikapitalistmarschen, en demonstration från GBG2001:s protest på Götaplatsen till att gå så nära EU-toppmötet som möjligt. Demonstrationsledningen räknade med en kraftfull och livlig antikapitalistisk manifestation även om polisen deklarerat att de skulle sätta upp kravallstaket en bit på vägen mot toppmötet.

Nu skedde polisattack nummer två, då poliser med hundar och hästar splittrade Antikapitalistmarschen i två delar. Hundratals poliser hade gömt sig i ett parkeringsdäck och på en tvärgata. Deras snabba attack riktades främst mot ”svarta blocket” och aktivister från Afa, som drevs upp mot Avenyn och Götaplatsen. Dessa hade, liksom Ya Basta, ställt in egna aktiviteter efter attacken på Hvitfeldtska och anslutit sig till Antikapitalistmarschen.

Nu besvarades polisen med ett regn av gatstenar. RS-medlemmar ville använda högtalaranläggningen på Götaplatsen för att begära att polisen skulle dra sig tillbaka och att stenkastningen skulle upphöra. Men polisen stoppade detta. Istället drevs de svartklädda demonstranterna ner längs Avenyn, där butiker vandaliserades. Allt var över på en dryg halvtimme.

Kravallerna blev chockerande nyheter i media. Utan den sanna bakgrunden fick göteborgare och andra bilder på krossade rutor och flygande gatstenar. Trycket från propagandan gjorde att exempelvis Vänsterpartiets ordförande Gudrun Schyman fördömde demonstranternas våld medan representanter för KPMLr sa ”bura in ligisterna”. Rättvisepartiet Socialisterna gjorde samma dag ett uttalande som lade ansvaret på polisens våld och provokationer samtidigt som vi fördömde vandaliseringen.

Toppmötet i Göteborg följdes i juli av jättelika demonstrationer mot G8:s toppmöte i Genua i Italien, där en demonstrant sköts till döds.

Några månader senare inträffade terrordåden i USA den 11 september, vilka bidrog till en förändrad stämning. Flera av de demonstrerande organisationerna mer eller mindre försvann, andra gick åt höger och har aldrig återhämtat sig. Vänsterpartiet gav till exempel stöd till svenska trupper till Afghanistan.

Högern har fortsatt att använda Göteborgshändelserna som ett avskräckande exempel. De har låtsats berömma och försvara ”fredliga” demonstranter men samtidigt krävt garantier från dessa om lugna protester. Högern utnyttjade kravallerna och en del skrämdes, men det kunde

inte förhindra att antikrigsrörelsen inför Bushs krig mot Irak blev ännu större än de antikapitalistiska demonstrationerna. Kanske uppåt 100 000 demonstrerade i Stockholm och 20 miljoner världen runt den 15 februari 2003.

Antikrigsrörelsen klingade av när den inte lyckades stoppa kriget, men resultatet i Irak och Afghanistan blev en katastrof för befolkningarna och en politisk kris för USA-imperialismen. Misstron mot de styrande har förstärkts av den ekonomiska krisen. Antikapitalismen har idag större förutsättningar och stöd än för 10 år sedan.

Revolutionerna i Nordafrika och Mellanöstern i år har igen visat masskampens, och särskilt arbetarklassens, enorma styrka och makthavarnas isolering. Generalstrejkerna i Grekland och andra europeiska länder understryker allvaret i krisen och massornas situation.

Kampexplosioner är oundvikliga och kommer även att nå Sverige. Därför behövs lärdomarna från Göteborg – statens och medias roll, behovet av massförankring och internationalism, anarkismens återvändsgränd och att det behövs en stark socialistisk rörelse.

Per-Åke Westerlund

Skarpladdade pistoler och politiska domar

Händelserna i och efter Göteborg 2001 visade upp flera drag av kontrarevolution. De första polisskotten mot demonstranter i Sverige sedan Ådalen 1931; massgripanden av över 900 demonstranter; en våg av propaganda i media för att vinna opinionen; månader i isoleringscell och tiofaldigt hårdare straff för de åtalade.

Polisen grep misstänkta ”sabotörer” dagarna innan; de gick ut med upprepade varningar om ”beväpnade demonstranter” och till och med skottlossning från dessa; de trodde vid två tillfällen att polisstationer skulle stormas och att EU-toppmötet var hotat. Varifrån fick polisen denna förvridna bild av händelseutvecklingen? Svaret är att det är polisens roll att skydda makthavare, och att dessa makthavare uppenbarligen var mycket oroliga inför perspektivet av stora demonstrationer i Göteborg.

Efter Göteborg, med bilder på Kungssportsavenyns sönderslagna skyltfönster och affärer i alla media, och löpsedlar som ”POLISEN HAR VÅRT STÖD” verkade opinionen vara vunnit för etablissemang. Socialdemokraterna i Göteborg fick uppmärksamhet när de delade ut blommor till poliserna.

Gudrun Schyman och vänsterpartiets ledning ansträngde sig så till den milda grad att distansera sig från vandaliseringen att de inte nämnde polisens roll i sina uttalanden. Även Socialistiska Partiet stämplade aktivisterna, men undvek att kritisera polisen i tidningen Internationalens ledare första numret efter Göteborg.

Det ger ett mått på opinionstrycket. Den allra första domen i tingsrätten, som sedan kopierades i de kommande rättegångarna, påstod att de ”våldsamma upploppen i Göteborg i anslutning till toppmötet var ett brutalt angrepp på de demokratiska värden som gäller för en rättsstat”. ”Polismän tvingades försvara sig genom att skjuta”, skrev tingsrätten, vilket i deras version underströk hur våldsamt demonstranterna uppträtt.

Successivt ifrågasattes denna bild av allt fler. Offensivt specialnummer direkt efteråt, ”Sanningen om Göteborg” blev en storsäljare, liksom Erik Wijks bok ”Göteborgskravallerna”. TV-reportagen i Uppdrag Granskning o s v avslöjade vad som verkligen hänt när polisen avlossade skotten mot Hannes Westberg. Detta vände opinionen och kritiken mot de hårda och politiska domarna fick ökat stöd. Till exempel Göteborgs-Postens ledarsida beklagade denna utveckling.

Polisens övergrepp i Göteborg kan sammanfattas i minst fyra kapitel: Omringningen av Hvitfeldtska, Attacken mot Antikapitalistmarschen, Överfallet på Reclaim the City, samt Schillerska och Järntorget efter demonstrationerna.

Avgörande för hela förloppet blev Hvitfeldtska. Åklagare spelade en avgörande roll i vad som hände, först genom att på onsdag kväll (den 13 juni) besluta om husrannsakan på skolan som var förläggning för cirka 500 demonstranter. Detta motiverades med ”förberedelse till våld” och ”hot mot tjänsteman”, som skulle skett mot en polisbil samma dag. Polisen beslutade att omringa skolan med containrar och kravallstaket, vilket genomfördes på torsdagen. När de inringade demonstranterna beslutade sig för att ta sig ut, var det återigen åklagare som gav besked att det kunde betecknas som våldsamt upplopp och att samtliga skulle gripas.

Det rörde sig alltså inte om poliser som agerade hysteriskt eller var under press. Det var deras chefer och åklagare som satt i en ledningscentral som fattade besluten.

En stor del av de demonstranter som dömts till fängelse, handlar om personer som protesterat mot omringningen av Hvitfeldtska den 14 juni.

Även på de rättegångar som dömt ut hårda straff har polisens motiv för omringningen och stormningen fallit i bitar.

Demonstranterna hade planerat våld – De instängda kunde knappast i förväg ha planerat att de skulle behöva protestera mot polisen redan innan demonstrationerna hade börjat.

Demonstranterna tog till våld – Även polisen i Västsveriges egen utvärdering bekräftar att det inte skett något våld innan polisen gick till angrepp.

Demonstranterna var beväpnade – Det fanns inga vapen eller brandbomber på skolan. Inget våld och ingen stenkastning ägde rum innan polisen använde sina hårda metoder som skrämde hundratals aktivister som bodde på skolan.

Rättegångarnas syfte var att statuera exempel. I slutet av maj 2002 hade 71 personer åtalats i 46 rättegångar. 36 av de åtalade hade dömts till fängelsedomar, men flera av dem var fortfarande föremål för överklagan. 50 av de åtalade var svenskar och 13 danskar, vilket motsäger argumentet att ”utländska terrorister” dominerade i Göteborg.

En 21-åring dömdes av tingsrätten till 2,5 års fängelse för att ha viftat till deltagare i demonstrationen ”Bush not welcome” på torsdag kväll att gå upp till Hvitfeldtska istället. Han anklagades varken för stenkastning eller vandalisering, och uppgav själv att han inte ens viftat. När han anlände till området närmare Hvitfeldtska pågick redan sammanstötningar mellan polisen och demonstranter. 21-åringen är den enda kopplingen mellan andra åtalade och den ”informationscentral” som polisen grep samma dag.

Under rättegången framkom också att han bevakats av polisen i flera veckor innan toppmötet och demonstrationerna. Detta faktum, som borde vänts mot polisen, användes nu som bevis på att han var särskilt ansvarig. Men om polisen bara haft minsta lilla bevis mot honom redan innan toppmötesdagarna hade de naturligtvis gripit honom då. Den ”subversiva verksamhet” han anklagades för i rättegångarna var en uppenbar efterhandskonstruktion.

Under detta åtal krävde 21-åringens advokat Stig Centervall att få se polisens filmer, men fick svaret att det inte fanns några filmer. Men under åtalet mot ”Gigi” visade poliser sina filmer från samma händelser.

I åtalet mot ”informationscentralen” dömdes åtta unga personer av tingsrätten – efter tre månader i total isolering – till mellan tre och fyra års fängelse för ”anstiftan till våldsamt upplopp”. Hovrätten sänkte straffen från två år och fyra månader till ett år och fyra månader, för ”medhjälp till våldsamt upplopp”.

Bevisen mot vad polisen kallade en ”hemlig” sambandscentral eller ledningsgrupp var extremt svaga. De hade skickat tio SMS-meddelanden med som mest 62 mottagare. Tre bedömdes som viktiga av hovrätten, två som skickats vid 12-tiden och ett tredje kl 14.45, och hovrätten kunde inte hitta något samband mellan meddelandena och någon aktivitet, och valde därför medhjälp istället för anstiftan.

Domarna mot informationscentralen underströk domstolarnas politiska roll. Hovrätten påstod i sin dom att de åtalade hade ”liknande ideologisk uppfattning och kände stark misstro mot polisen”, utan att ge några bevis eller exempel. Hovrätten skrev i sin dom att ”De slutna grupperna spelade enligt vad som redovisats ovan en viktig roll under de våldsamma upploppen den 14 juni. Verksamheten var noggrant planerad och bedrevs med avancerad teknisk utrustning. Skadeverkningarna av upploppen var allvarliga.”

Polis och åklagare påstod att informationscentralens verksamhet var hemlig, men vittnen på rättegången visade att det fanns listor på Hvitfeldtska där man kunde teckna sig för att få deras information.

Rättegångarnas roll var också att legitimera polisens våld och kulor. Vittnesmål från poliser som inte varit i närheten av de åtalade, gatstenar och videofilmer användes för att bekräfta att det närmast rätt krig i Göteborg i juni.

Miljöförbundet Jordens Vänner visade i en undersökning att den svenska staten under EU-halvåret grep och åtalade fler demonstranter vid toppmöten än något annat land gjort. De åtalade i Sverige dömdes också till mångdubbelt längre straff.

Göteborgsdomarna bröt också mot tidigare svensk praxis. De nazister som dömdes för våldsamt upplopp i Nora 1 maj 2000 fick som mest sex månaders fängelse, hälften av vad Göteborgsdemonstranterna fick.

De 31 som hade dömts i Göteborg när sammanställningen gjordes hade fått i snitt ett år och tre månaders fängelse. I Seattle, där lika många greps som i Göteborg och 25 ställdes inför rätta, blev den strängaste domen nio dagars fängelse och villkorlig dom. Efter EU-toppmötet i Nice i december 2000 fick två personer en månads fängelse.

Polisens skott sedan man försökt bryta upp Reclaim the citys gatufest på fredag kväll kunde varit dödande. Två gånger fick Hannes Westbergs föräldrar beskedet att han kanske inte skulle klara sig. Dessutom skadades även en tysk demonstrant och en filmare från Skaraborg av polisens kulor.

Precis som med Hvitfeldtska bekräftar polisen i Västa Götalands utvärdering att allt våld inträffade efter att polisen gått till attack. 700 poliser fanns på plats runt gatufesten.

De filmer som visats av Jan Josefsson i Uppdrag Granskning har även för de som tvivlat tydligt visat att Hannes Westberg inte utgjorde något hot mot poliserna. Polisens och åklagarnas manipulationer av videofilmen vid rättegången mot Hannes Westberg – han dömdes till åtta månaders fängelse, men poliserna gick fria! – är redan klassiska.

Filmen bestod av 25 klipp på 3 minuter 22 sekunder och den hade filmats av 8 kameror från 13 positioner, visade professor Göran de Rees i en analys av filmen. Till och med riksåklagaren erkände att polisen inför rättegången lagt på ljud som inte hörde till filmen, men godkände manipuleringen med argumentet att den gav en bättre bild av verkligheten!

Erik Wijk visade hur de som av domstolen betecknats som ”antikapitalister” fått hårdare straff än ”opolitiska” (AB 23 mars 2002). Av 15 dömda för våldsamt upplopp har fyra ’opolitiska’ fått 8-10 månaders fängelsestraff, medan elva med politiskt intresse fick 11-30 månader.

Högsta Domstolen sänkte senare straffet för ”våldsamt upplopp” från tjugo till fyra månader. HD ansåg att straffvärdet för våldsamt upplopp för en vuxen person ”får anses motsvara sex månaders fängelse”, en halvering jämfört med tingsrätt och hovrätt. 20-åringen åtalades för att ha ropat ”klass mot klass” och hållit upp en knuten hand, samt för att ha kastat tre stenar. Hovrätten ansåg honom därmed som anstiftare och satte straffet till tjugo månaders fängelse.

Under rättegången i hovrätten användes även stenkastningen under de kommande dagarna som ett argument mot 20-åringen. Men enligt HD var det just inringningen av Hvitfeldtska som utlöste ”våldsytringarna”. Och att den åtalade därför inte kunde ställas till svars för ”omständigheterna kring och effekterna av senare våldsamma upplopp i anslutning till EU-toppmötet”.

Enligt HD hade den åtalades agerande inte påverkat händelseutvecklingen, en skarp replik till hovrättens tal om ”anstiftare”. Hans höjda knytnäve satte inte igång någon stenkastning. Ingen av de stenar eller träföremål han kastade träffade någon polisman, påpekade HD.

Åklagare lade gång på gång ner förundersökningar mot anmälda poliser. Hannes Westberg åtalades och fälldes, men de poliser som sköt åtalas inte. 100-tals poliser som anmäls för våld har klarat sig från åtal.

Politikernas linje direkt efter Göteborg var att statens våldsmaskineri måste stärkas. ”Ordningstörningar och våld av det slag som förekom vid Göteborgs mötet utgör ett hot mot demokratin i flera avseenden.”, heter det i direktiven till den utredning som tillsattes. Våldsamma demonstranter ”hotar att hindra våra demokratiskt valda företrädare från att mötas”, samt att ”hindra demokratiska organisationer från att utöva sin grundlagsfästa demonstrationsrätt”.

”**Polisen ska** ha de bästa förutsättningar att klara situationer som den i Göteborg. Det som polisen ytterst ska skydda är faktiskt vår demokrati”, sammanfattade justitieminister Thomas Bodström.

Regeringens utredning, under ledning av de till staten 100-procentigt lojala Ingvar Carlsson, f d statsminister, och Ulf Adelsohn, f d moderatledare, hade som uppgift att ”se över polisens möjligheter att förebygga och bekämpa allvarliga ordningsstörningar”.

Enligt riktlinjerna för utredningen handlar det om det internationella polissamarbetet; gränskontroller; polisens beredskap och kompetens; identifiering av deltagare; bestämmelser om tillfälliga omhändertaganden; utrustning. Utredningen ”skall bedriva sitt arbete i nära samverkan med berörda myndigheter”, d v s polisen.

Händelserna efter Göteborg har visat upp styrkan hos statens förtryckarapparat men också dess begränsningar. Polisens våld och mediakampanjen hade övertaget de första månaderna. Flera av de organisationer som stått bakom demonstrationerna gav en hjälpsam hand till polisen.

Värst var ”revolutionärerna” i KPML(r) som hissade ”politisk pestflagg” mot de demonstranter, inte bara stenkastare, som de kallade ”provokatörerna” och ”reaktionens verktyg”.

Anarkisterna i Afa, å andra sidan, använde maskerade talespersoner för ett dåligt försvar av stenkastningen vilket öppnade för mer hets i media. Men trots svagheter inom t ex Attac, som mer eller mindre försvann efter Göteborg, började kritiken att öka.

Den första demonstrationen mot rättegångarna arrangerades inte förrän i september 2001.

Att unga gripna aktivister som isolerats inte drev en mer offentlig kampanj till sitt försvar är förståeligt, men deras organisationer borde ha övertygat dem.

I Norge gav fem fackförbundsordföranden stöd till kampanjen för Luigino Longo från Oslo, Gigi kallad, som av hovrätten dömdes till 2,5 års fängelse för våldsamt upplopp.

I det kapitalistiska samhället är den styrande klassen en liten minoritet som styr via sitt ägande och sin statsapparat. Statens historiska roll är att skenbart stå över de stridande klasserna, och framstå som en beväpnad skiljedomare. I lugna tider agerar staten via lagar, förordningar, traditioner, utbildningsväsende, medling etc. Men om de styrandes makt anses vara hotad används även statens beväpnade kärna: polis, militär och domstolar.

Med över hälften av landets poliser i Göteborg blev ingripandet en träning för framtida händelser.

Att använda våld är samtidigt ett problem för de styrande. De föredrar att styra med fredliga medel och spara på det öppna förtrycket. Resultatet var inte heller så lugnande för dem: om polisen har så stora besvär med ungdomsdemonstrationer, vad händer då när rörelserna når grekisk, spansk eller egyptisk styrka?

Lojaliteten till staten är det yttersta testet på politiker i ett kapitalistiskt samhälle. Systemet kräver att varken politiker eller åklagare ifrågasätter polisinsatsen i Göteborg.

Hur ska repressionen besvaras? En av de tydligaste lärdomarna från Göteborg är att det absolut inte går att lita på polis eller åklagare. Arbetare och antikapitalister som går ut i strid måste ha utbildade funktionärer, egna vittnen, juridiska experter och media. Detta är i sig embryon till arbetarnas egen stat, den som ska ersätta dagens kapitalistiska stat.

Men det viktigaste för att besvara repressionen är massdeltagande. Fler fackföreningar och gräsrotsorganisationer av arbetare måste delta i massprotester och kamp. Statsapparatusens våld har inget att sätta emot när en verklig massrörelse agerar, som revolutionerna i Nordafrika och Mellanöstern denna vår har visat. Militär och polis kunde ingenting göra.

Kampen mot repressionen är i första hand politisk. Arbetarklassen behöver nya socialistiska masspartier i Sverige och internationellt. Partier som förklarar orsakerna till kapitalismens nyliberala politik och som visar en kampväg till ett socialistiskt samhälle.

Per-Åke Westerlund

TRE DAGAR I GÖTEBORG ▼

TORSDAG 14 JUNI

11.00. Polisen stormar Hvitfeldtska gymnasiet, där 500 demonstranter bor. 100 containrar används till en 800 meter lång mur för att omringa skolan.

16-tiden. De som gör motstånd och protesterar anklagas för våldsamt upplopp.

18.00. 15 000 demonstrerar mot USA:s president George Bush.

20-tiden. 2 000 demonstranter följer RS uppmaning att gå med till Hvitfeldtska. Militant men fredlig protest utanför, 25 personer lyckas fly.

23.00. Polisen utrymmer Hvitfeldtska, 500 grips.

FREDAG 15 JUNI

09.00. Protestmöte med flera tusen deltagare på Götaplatsen samtidigt som EU:s toppmöte börjar.

10.30. 2 000 går med i Anti-kapitalistmarschen där RS är medarrangör. Marschen stoppas tidigt av polisens avspärning. Polis med hundar och till häst delar av demonstrationen. Andra hälften drivs upp mot Götaplatsen där striden mellan polisens batonger och stenkastare inleds. ”Göteborgskravallerna” på Avenyn inklusive vandaliseringen varar i cirka 30 minuter.

18.00. 20 000 demonstrerar med Nej till EU. Per Gahrton, MP, är den ende talaren som nämner det som hänt och säger att ansvaret ligger hos statsminister Persson.

20-22. Reclaim the Citys fest i Vasaparken angrips av kravallpoliser. Anarkister svarar med att kasta gatsten. Poliser med dragna vapen skjuter tre deltagare varav Hannes Westberg livshotande.

LÖRDAG 16 JUNI

07.00. Fredliga demonstranter stoppas på väg till Göteborg.

10.00. 25 000 demonstrerar mot EU:s nyliberala politik, militarisering och flyktingmur. Joe Higgins från CWI Irland är en av talarna.

19-tiden. 400 demonstranter omringas på Järntorget och hålls kvar i flera timmar.

22-tiden. Svartklädd polis med automatvapen, Nationella insatsstyrkan, tvingar ut hundratals boende på Schillerska gymnasiets skolgård, där de tvingas ligga med ansiktet mot asfalten i över en timme.

Mera om händelserna i samband med EU-mötet i Göteborg i juni 2001:

[Dagarna som skakade Sverige](#) av Josefsson, Quistberg

[Till medlemmarna i Arbetarmakt](#) av Anders Hagström